

Statens helsepersonell nemnd

Årsrapport

2002

Forord

Helsepersonellnemnda kan nå se tilbake på sitt første hele driftsår. En har i denne perioden nedlagt mye arbeid i å finne hensiktsmessige arbeidsformer og rutiner for nemndas virksomhet. Nemnda mener at man i perioden har kommet langt i så måte.

Antall innkomne saker i 2002 viser en betydelig økning i forhold til foregående år. Nemnda har i sin saksbehandling lagt vesentlig vekt på at klagesakene skal være grundig behandlet samt at de behandles raskt. Det vises til nemndas saker i hovedsak gjelder forhold som har stor betydning for enkeltindividet. Som opplyst i forordet til fjorårets rapport, har nemnda satt seg som mål at saksbehandlingstiden ikke skal overstige tre måneder. Det er med beklagelse at nemnda må konstatere at målet ikke var nådd pr årsskiftet.

Nemnda har løpende arbeidet med å redusere saksbehandlingstiden. Pga direktørskifte har imidlertid sekretariatet store deler av året vært underbemannet, og dette har ført til at man ikke har fått avviklet sakene så raskt som ønskelig. Ny direktør tiltrådte imidlertid i slutten av oktober 2002. Pga av økende saksmengde er sekretariatet i 2002 også økt med en saksbehandler. I året som gikk har man derfor lagt forholdene godt til rette for fremtidig effektiv og rask saksbehandling.

I underkant av 25 pst av innkomne klagesaker er omgjort i forhold til konklusjoner fra underliggende organer. Dette tallet er noe lavere enn for foregående år. Nemnda antar dette har sammenheng med at underliggende organer retter seg etter den praksis som er utmeislet gjennom nemndsavgjørelsene. Det legges til at i forhold til det svært store antall avgjørelser som treffes i førsteinstans spesielt vedrørende utenlandsk helsepersonell som ønsker autorisasjon eller lisens, er det relativt få som påklages. At nemndas praksis følges ved førsteinstansvedtaket, er derfor svært viktig av hensyn til rettslikheten.

Den samlede nemnd med varamedlemmer samt de ansatte i sekretariatet har i løpet av 2002 vært på studietur til Sunnhedsstyrelsen i Danmark. Sekretariatet har også hatt møte med Royal College of Nursing i England. Nemnda har sett det som meget viktig å samle informasjon om hvordan andre land praktiserer tilsvarende rettsområder som det nemnda har ansvar for. Dette kan gi viktige innspill til nemndas egen rettsutvikling.

Oslo, den 28. februar 2003

Nina Mår Tapper
nemndas leder

Barbro Andenæs
direktør

Innhold

1. Nemndas oppgaver og sammensetning	7
2. Nemndas sekretariat	8
3. Saksutvikling 2002	9
4. Økonomi	9
5. Nærmere om de enkelte sakstyper	10
5.1 Autorisasjon eller lisens – overprøving av vedtak truffet av Statens autorisasjonskontor	10
5.2 Tap av autorisasjon – overprøving av vedtak truffet av Helsetilsynet	10
5.3 Søknad om ny autorisasjon etter tap - overprøving av vedtak truffet av Helsetilsynet	11
5.4 Tap av rekvireringsrett til A og B preparater - overprøving av vedtak truffet av Helsetilsynet	11
5.5 Søknad om ny rett til å rekvirere legemidler i gruppe A og B - overprøving av vedtak truffet av Helsetilsynet	11
5.6 Advarsel - overprøving av vedtak truffet av Helsetilsynet	11
5.7 Spesialistgodkjenning - overprøving av vedtak truffet av Den norske Lægeforening	12
5.8 Statens apotekklagenemnd – overprøving av vedtak truffet av Statens legemiddelverk	12
6. Sammendrag av alle saker nemnda behandlet i år 2002	13

Fra venstre på bilde ses Elisabet Romøren, Magne Nerland, Helene Braanen, Nina Mår Tapper, Vera Christensen og Bjørg Brinch Wilhelmsen. Knut Rasmussen var ikke tilstede da bildet ble tatt.

Årsrapport for Statens helsepersonellnemnd - 2002

1. Nemndas oppgaver og sammensetning

Helsepersonellnemnda har vært i virksomhet siden våren 2001. Nemnda er en uavhengig klagenemnd som behandler klager fra helsepersonell over vedtak om avslag på søknad om autorisasjon og lisens truffet av Statens Autorisasjonskontor for helsepersonell, over vedtak om administrative reaksjoner fattet av Statens helsetilsyn og vedtak vedrørende spesialistgodkjenning truffet av Den norske lægeforening, Den norske tannlegeforening og Norges optikerforbund. Statens helsepersonellnemnd er også Apotekklagenemnd over visse avgjørelser fattet av Statens legemiddelverk etter apotekloven.

Helsepersonellnemnda skal ivareta helsepersonells rettssikkerhet og er et relativt nytt forvaltningsmessig nivå i behandlingen av administrative reaksjoner mot slikt personell. Nemnda ble opprettet i medhold av lov om helsepersonell 2. juli 1999 nr 64, og den har vært i virksomhet siden våren 2001. Forut for lovendringen kunne som hovedregel ikke Helsetilsynets avgjørelser påklages.

Helsepersonellnemnda skal bestå av tre jurister, tre personer med helsefaglig bakgrunn samt en legrepresentant. I saker etter apotekloven heter nemnda Apotekklagenemnd. Når nemnda behandler saker etter apotekloven, erstattes to av medlemmene med helsefaglig bakgrunn med to som har farmasøytisk kompetanse.

Nemnda fatter sine vedtak i møter. Forvaltningslovens regler gjelder for nemndas behandling av klagen. Dette innebærer bl a at vedtakene skal begrunnes og det skal fremgå om de er enstemmig eller ikke. Eventuelle mindretall skal også begrunne sitt standpunkt. Nemndas avgjørelser er endelige, og kan ikke påklages, se forvaltningsloven § 28.

Nemnda er oppnevnt av Sosial- og helsedepartementet og har en funksjonstid på tre år.

Leder, lagdommer Nina Mår Tapper, Trondheim
Varamedlem:
Sorenskriver Magne Nerland, Molde

Nestleder, sorenskriver Magne Nerland, Molde
Varamedlem:
Dommer Espen Urbye, Oslo

Advokat Helene Braanen, Oslo
Varamedlem:
Advokat Bodil Strøm, Oslo

Konsulent Vera Christensen
(legmedlem), Oslo
Varamedlem;
Generalsekretær Ingeborg Traaholt, Oslo

Psykolog Halvor Kjølstad, Oslo
Varamedlem
Psykolog Elisabeth E. Romøren, Stavern

Professor dr med Knut Rasmussen, Tromsø
Varamedlem
Lege Eirik Bø Larsen, Dokka

Høyskolelektor Bjørg Brinch Wilhelmsen, Oslo
Varamedlem
Utredningsleder Vidar Kårikstad, Bærum

Medlemmer med farmasøytisk kompetanse til Apotekklagenemnda:

Cand. pharm. Randi Bakke, Kristiansand
Varamedlem
Cand. pharm. Frank Jørgensen, Bergen

Apoteker Per Steinar Lund, Halden
Varamedlem
Apoteker Anne Marie Horn, Oslo

Psykolog Halvor Kjølstad har hatt permisjon høsten 2002, og varamedlem psykolog Elisabeth E. Romøren har fungert i hans sted. Professor dr med Knut Rasmussen har med virkning fra 2003 trukket seg som medlem av nemnda, og det vil bli oppnevnt et nytt medlem i hans sted.

2. Nemndas sekretariat

Helsepersonellnemnda har et fast sekretariat som forbereder klagesakene for nemndsbehandling.

I 2002 har dette bestått av:

Direktør Anne K. Herse
Rådgiver Elisabeth Furru
Rådgiver Inga S. Kjernlie
Førstekonsulent Gro Fredheim og
Sekretær Shilan Hafid

Direktør Anne Herse fratrådte sin stilling 1. april 2002. Frem til ny leder ble ansatt alternerte rådgiverne Furru og Kjernlie som direktør. Ny leder av sekretariatet, Barbro Andenæs, tiltrådte den 28. oktober 2002. Førstekonsulent Gro Fredheim tiltrådte 29. april 2002. Rådgiver Inga S. Kjernlie fratrådte sin stilling den 31. desember 2002.

Direktøren, rådgiverne og førstekonsulenten er jurister. I desember 2002 ble det ansatt erstatte i Kjernlies sted, og pga økende saksmengde ble det i tillegg engasjert en rådgiver. Engasjementet har en varighet på ett år.

Sekretariatet leier lokaler av Trygderetten i Oslo og deler enkelte administrative funksjoner med den.

Nemndas avgjørelser publiseres på Lovdata.

Nemnda har egen nettside med adresse:

www.helsenemnda.no

Her publiserer fortløpende sammendrag av nemndas avgjørelser.

Fra venstre på bildet ses Shilan Hafid, Barbro Andenæs, Elisabeth Furru og Gro Fredheim

3. Saksutvikling 2002

Det har vært avholdt ti ordinære nemndsmøter og totalt 85 klagesaker er avgjort i disse møtene. I tillegg har sekretariatet returnert 10 saker til underliggende instans pga mangelfull utredning på dette trinn. Dette vil typisk referere seg til saker der f eks alternative hjemler for autorisasjon ikke er vurdert.

I 2002 mottok nemnda 180 saker, og 135 av disse var såkalte ordinære klagesaker som skal behandles i nemnda. De resterende er administrative saker, som f eks hørings saker, saker knyttet til nemndas drift, til regelverk m m.

Gjennomsnittlig saksbehandlingstid i nemnda har i 2002 vært ca fem måneder fra saken kom inn til klager ble underrettet om utfallet av nemndas behandling. Målet er en gjennomsnittlig saksbehandlingstid på maksimum tre måneder. Snittet for 2002 er derfor dårligere enn hva man ønsker. Som det fremgår foran, har imidlertid sekretariatet ikke vært fullt bemannet i store deler av året 2002. Ved inngangen til år 2003 er sekretariatet fullt bemannet, og i løpet av første kvartal vil også innehaver av nevnte årsengasjement være på plass. Spesielt på bakgrunn av dette antas at saksbehandlingstiden vil bli kortere i løpet av år 2003.

I saker som gjelder spørsmål om tilbaketrekking av autorisasjon gjør sekretariatet klager spesielt oppmerksom på at vedkommende kan møte personlig for å fremlegge sine synspunkter for nemnda. I flere saker har klager møtt enten alene eller sammen med fullmektig.

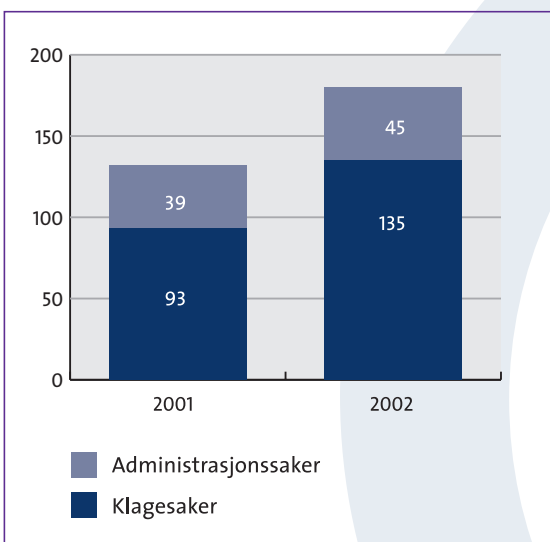
Av 85 behandlede saker har klager fått helt eller delvis medhold i 20 av disse, dvs i underkant av 25 pst av sakene ble omgjort.

Nedenfor redegjøres det mer generelt for de enkelte sakstyper, og det er i tilknytning denne gjennomgang fremhevet enkelte forhold med utgangspunkt i nemndas praksis. For nærmere detaljer om de enkelte saker vises til punkt fire. Her er det et sammendrag av alle nemndsbehandlede saker.

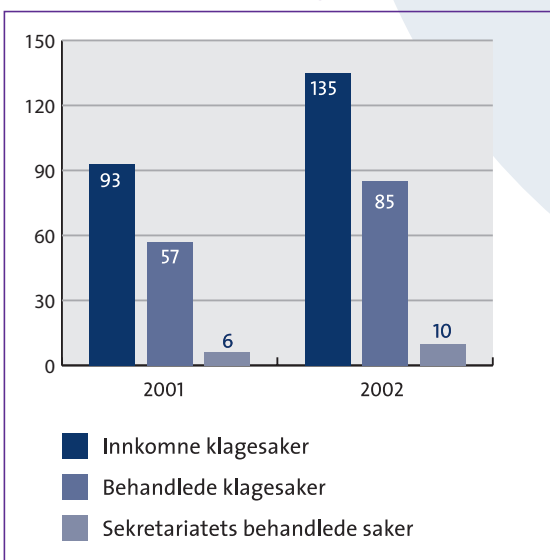
Ved årsskiftet hadde nemnda 70 ubehandlede klagesaker. Flere ventet på tilleggsopplysninger eller ytterligere dokumentasjon.

Nemnda har mottatt og behandlet en sak etter apotekloven.

Innkomne saker i 2001/2002

Antall behandlede klagesaker

4. Økonomi

Helsepersonellnemndas driftsbudsjett for 2002 var kr 4, 8 millioner. Pga ledighet i både direktørstilling og i en førstekonsulentstilling hadde nemnda et ikke ubetydelig mindreforbruk i perioden.

5. Nærmere om de enkelte sakstyper

5.1. Autorisasjon eller lisens – overprøving av vedtak truffet av Statens autorisasjonskontor

Nemnda har behandlet 61 klager over vedtak om ikke å tildele autorisasjon eller lisens. Nemnda stadfestet i 44 vedtak underinstansens avgjørelse og i 14 saker ble underinstansens helt eller delvis omgjort. To saker ble hjemvist til ny behandling, og en sak ble avvist.

For 2001 gjaldt det store flertall av disse sakene utenlandsk helsepersonell som ønsket norsk autorisasjon eller lisens. For 2002 forholder dette seg anderledes. Av de 61 saken er 28 utenlandske, mens 33 er norske.

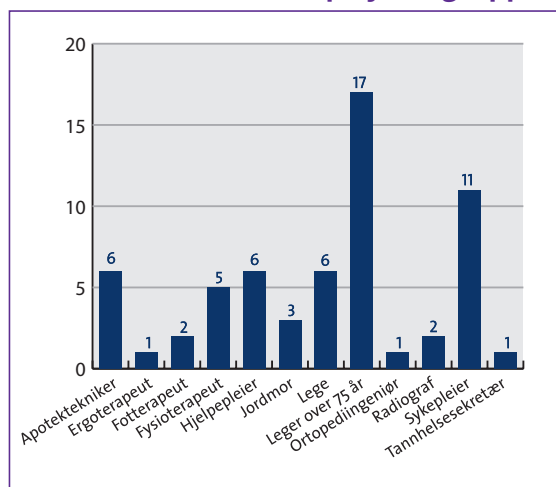
Hjemmel for tildeling av autorisasjon er helsepersonelloven § 48. I forhold til utenlandsk helsepersonell er § 48 tredje ledd bokstav a særlig aktuell. Vurderingstemaet er her om den utenlandske eksamen kan anses jevngod med tilsvarende norsk eksamen. Hvis dette ikke er tilfelle, må det vurderes om søker på annen måte har godtgjort å ha den nødvendige kyndighet, se lovens bokstav c. Hjemmel for tildeling av lisens: helsepersonelloven § 49, jf. § 50. Det vises også til lovens § 52 om tildeling av autorisasjon eller lisens på grunnlag av avtale med annet land om gjensidig godkjenning.

Ordningene for godkjenning av utenlandsk utdanning er til dels kompliserte og tidkrevende og varierer fra utdanningsinstitusjon til utdanningsinstitusjon. Det er arbeidskrevende med en ordning hvor det faglige nivået må vurderes for hver søker. Nemndas sekretariat deltar i en arbeidsgruppe – oppnevnt av helsedepartementet – som skal utrede muligheten for forenkling av utenlandsk utdanning som grunnlag for autorisasjon og spesialistutdanning. Resultatet av dette arbeid er planlagt ferdigstilt sommeren 2003.

Nemndas medlemmer, varamedlemmer samt sekretariatet har videre reist på studietur til Danmark. Man har man innhentet informasjon om hvordan autorisasjons- og lisensbestemmelsene praktiseres der. Nemnda har spesielt merket seg når det gjelder utenlandsk helsepersonell fra tredjeland, krever man i tillegg til en vurdering av om utdannelsene kan «ligestilles» – at søkeren også må ha gjennomført en godkjent prøveansettelse – på minst seks måneder.

Som det fremgår av rapportens statistiske materiale, referer et relativt stort antall klager – 17 stykker – seg til ikke-innvilget lisens til helsepersonell over 75 år. I de fleste saker er avslag om ikke-innvilgelse av lisens opprettholdt av klagenemnda. Resultatet i disse saker beror på en helhetsvurdering der omfanget av legens gjeldende pasientrettede virksomhet, som etter gjeldende forskrift ikke bør være mindre enn 20 pst av full stilling, alder, skikkethet, søkers faglige oppdatering samt formålet med lisensen – inngår som de viktigste elementer. Nemnda har vurdert forskriftens 20 pst angivelse som en veiledende norm. Lisens har vært gitt selv om den pasientrettede virksomhet har hatt et omfang på bare 10 til 15 pst.

Saker fra SAFH fordelt på yrkesgruppe

5.2. Tap av autorisasjon – overprøving av vedtak truffet av Helsetilsynet

Nemnda har behandlet 10 saker om tap og en sak om suspensjon av autorisasjon. 10 av vedtakene ble stadfestet, mens et avvisningsvedtak truffet av tilsynet ble omgjort av nemnda.

Hjemmel for tap av autorisasjon er helsepersonelloven § 57. Grunnvilkåret for tap er at helsepersonellet er uegnet til å utøve sitt yrke forsvarlig på grunn av et eller flere av de tapsgrunnlag som er oppregnet i bestemmelsen: alvorlig sinnslidelse, psykisk eller fysisk svekkelse, langt fravær fra yrket, bruk av rusmidler, grov mangel på faglig innsikt, uforsvarlig virksomhet, grove pliktbrudd eller atferd uforenlig med yrkesutøvelsen. Det vises også til lovens § 59 om begrensning av autorisasjon.

Ca halvparten av tapssakene referer seg til helsepersonell som har misbrukt rusmidler.

I en slik tapssak hevdet klager for nemnda at fordi han var fradømt retten til å virke som sykepleier i tre år, kunne ikke også autorisasjonen tilbakekalles. Dette ville i så fall innebære et brudd på Den europeiske menneskerettighetskonvensjon protokoll 7 artikkel 4. Nemnda uttalte at på bakgrunn av de ulike formål og vurderingstemaer som de to reaksjoner har, måtte de to systemene virke uavhengig av hverandre. Det ble vist til at rettighetstap har som formål å hindre vedkommende å inneha stillinger som denne er uegnet til å ha. Vedtak om tilbakekall av autorisasjon er kun begrunnet i hensynet til sikkerhet for fremtidige pasienter, kvalitet i helsetjenesten og tillit til helsevesenet. Vurderingstemaet er om vedkommende er uegnet til å utøve sitt yrke på grunn av nærmere angitte forhold, så som alvorlig sinnslidelse, bruk av rusmidler, grov mangel på faglig innsikt med mer. Dvs nemnda konkluderte med at vedtaket ikke ble truffet som en konsekvens av straffbare handlinger, slik som gjelder for rettighetstap ved dom.

5.3. Søknad om ny autorisasjon etter tap - overprøving av vedtak truffet av Helsetilsynet

Nemnda har behandlet to saker som gjelder søknad om autorisasjon etter tap, og i begge saker ble Helsetilsynets vedtak stadfestet.

Hjemmel for ny søknad er helsepersonelloven § 62. Vilkåret for innvilgelse av ny autorisasjon eller lisens er at vedkommende som har mistet tidligere godkjenning godtgjør at vedkommende igjen er skikket.

5.4. Tap av rekvireringsrett til A og B preparater - overprøving av vedtak truffet av Helsetilsynet

Nemnda har kun behandlet en sak om tap av rekvireringsrett, og i denne sak ble Helsetilsynets vedtak stadfestet.

Hjemmel for tap av rekvireringsrett er helsepersonelloven § 63. Vilkåret for tap av en leges eller tannleges rett til å rekvirere legemidler i gruppe A og B, er at vedkommendes rekvirering har vært uforsvarlig, se helsepersonelloven § 63. Tapet kan gjøres gjeldende for en bestemt tid eller for alltid.

5.5. Søknad om ny rett til å rekvirere legemidler i gruppe A og B – overprøving av vedtak truffet av Helsetilsynet

Nemnda har kun behandlet en sak om ny rett til å rekvirere legemidler i gruppe A og B. Helsetilsynets vedtak om ikke å innvilge søknaden ble opprettholdt.

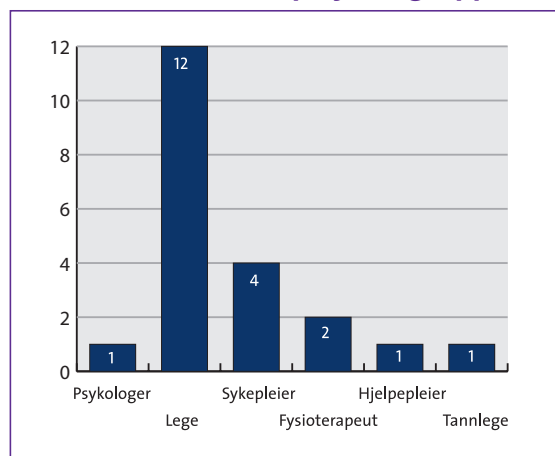
Hjemmel for søknad om ny rett til rekvirering av slike legemidler er helsepersonelloven § 65. Dersom det finnes forsvarlig, kan helsepersonellet få tilbake retten til å rekvirere legemidler i gruppe A og B før utløpet av den frist som er fastsatt.

5.6. Advarsel - overprøving av vedtak truffet av Helsetilsynet

Nemnda har i 2002 behandlet fem klager på tildelt advarsel etter helsepersonelloven § 56. Tre ble omgjort og to ble stadfestet.

Hjemmel for å gi advarsel er helsepersonelloven § 56. Vilkåret for å kunne gi en advarsel er at helsepersonellet forsettlig eller uaktsomt har overtrådt plikter etter helsepersonelloven eller bestemmelser gitt i medhold av den, hvis pliktbruddet er egnet til å medføre fare for sikkerheten i helsetjenesten eller til å påføre pasienter en betydelig belastning.

Saker fra HT fordelt på yrkesgruppe

5.7. Spesialistgodkjenning - overprøving av vedtak truffet av Den norske Lægeforening

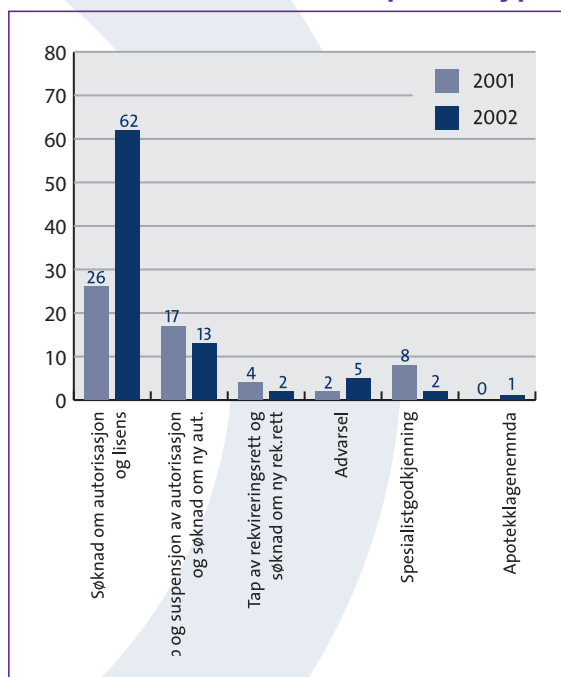
Nemnda har behandlet to saker om godkjenning av legespesialister – en sak ble avvist og den andre ble omgjort.

Hjemmel for å gi spesialistgodkjenning er helsepersonelloven § 51 forskrifter gitt i medhold av denne. Det vises også til § 52 om tildeling av spesialistgodkjenning på grunnlag av avtale med annet land om gjensidig godkjenning.

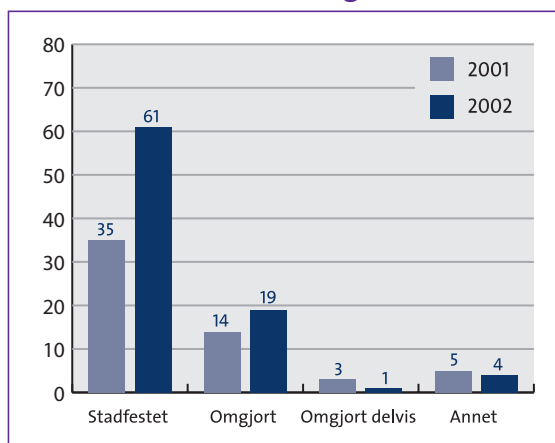
5.8. Statens apotekklagenemnd – overprøving av vedtak truffet av Statens legemiddelverk

Nemnda har behandlet sin første sak som apotekklagenemnd. Klage over avslag på søknad om omgjøring av apotek til filialapotek, se apotekloven § 3-4, ble tatt til følge, slik at det ble gitt tillatelse til filialdrift i ett år.

Behandlede saker - fordelt på sakstype

Resultatet av behandling i nemnda

6. Sammendrag av alle saker nemnda behandlet i år 2002.

Klager over vedtak fattet av Statens autorisasjonskontor for helsepersonell - om avslag på søknad om autorisasjon eller lisens.

Apotektekniker

02/00046

Søknad om autorisasjon som apotektekniker. Hpl. § 48 andre og tredje ledd samt forskrift av 21. desember 2000 § 5. Klager hadde vitnemål fra ett-årig grunnkurs ved apotekteknikerlinje samt relevant yrkeserfaring på ca. 3 år og 6 måneder, omregnet til full stilling. Hun ble ikke ansett å oppfylle vilkår i hpl. § 48 andre ledd eller krav til praksisens omfang i overgangsforskriften. Hennes utdanning ble imidlertid av flertallet vurdert som fullgod eksamen på det tidspunkt den ble gjennomført, og utdanningens innhold ble ansett relevant i forhold til dagens apotekteknikerutdanning. Dette, samt klagers dokumenterte praksis fra yrket, godtgjorde etter flertallets vurdering at klager hadde den nødvendige kyndighet som apotektekniker. SAFHs vedtak omgjort. Klager gitt autorisasjon med virkning fra nemndas vedtaksdato. Dissens 6-1.

02/00052

Søknad om autorisasjon som apotektekniker. Hpl. § 48 tredje ledd bokstav a og c. Klager hadde fireårig videregående utdanning som farmasøytisk tekniker fra Serbia samt totalt ca. 9 års praksis fra arbeide ved apotek både fra Serbia og Norge. Nemnda kom til at klagers utdanning var relevant i forhold til norsk apotekteknikerutdanning. De fagområder hvor det tidligere var påvist teoretiske mangler ved hennes utdanning, var etter nemndas vurdering i stor grad dekket gjennom langvarig og bred erfaring. Etter en samlet vurdering kom nemnda derfor til at klager hadde godtgjort å inneha den nødvendige kyndighet som apotektekniker. SAFHs vedtak omgjort. Klager gitt autorisasjon med virkning fra nemndas vedtaksdato.

02/00099

Søknad om autorisasjon som apotektekniker. Hpl. § 48 og overgangsforskrift § 5. Klager hadde vitnemål fra ettårig faglinje for apotekteknikere ved yrkesskole fra 1977. Hun dokumenterte videre relevant praksis fra yrket gjennom en tidsperiode på ca. 25 år. Etter nemndas vurdering oppfylte hun derfor ikke vilkår i hpl. § 48 andre ledd bokstav a, da hun ikke hadde gjennomført treårig utdanning som apotektekniker etter Reform 94. Overgangsforskriften § 5 kom videre ikke til anvendelse idet klager ikke hadde minst to års praksis de siste fem år før forskriftens ikraft-tredelse. Etter en samlet vurdering kom nemnda imidlertid til at klager hadde godtgjort å inneha den nødvendige kyndighet som apotektekniker, jf hpl § 48 tredje ledd bokstav c. Ved vurderingen ble klagers relevante utdanning, etterfølgende kursing samt omfattende praksis fra yrket vekt-lagt. SAFHs vedtak omgjort, og klager gitt autorisasjon som apotektekniker med virkning fra nemndas vedtaksdato.

02/00100

Søknad om autorisasjon som apotektekniker. Hpl. § 48 og overgangsforskrift § 5. Klager hadde vitnemål fra ettårig grunnkurs på apotekteknikerlinje fra 1980 samt noen etterfølgende kurs. Hun dokumenterte videre ca. 11 års praksis fra yrket. Etter nemndas vurdering oppfylte klager ikke vilkår i hpl. § 48 andre ledd bokstav a, da hun ikke hadde gjennomført treårig utdanning som apotektekniker etter Reform 94. Overgangsforskriften § 5 kom videre ikke til anvendelse idet klager ikke hadde minst to års praksis de siste fem år før forskriftens ikrafttredelse. Etter en helhetsvurdering kom nemnda imidlertid til at klager hadde godtgjort å inneha den nødvendige kyndighet som apotektekniker, jf hpl § 48 tredje ledd bokstav c. Ved vurderingen ble klagers relevante utdanning, etterfølgende kursing samt en omfattende praksis fra yrket vektlagt. SAFHs vedtak omgjort, og klager gitt autorisasjon som apotektekniker med virkning fra nemndas vedtaksdato.

02/00105

Søknad om autorisasjon som apotektekniker. Hpl. § 48 og overgangsforskrift § 5. Klager hadde en ettårig utdanning ved handelsskole fra 1972. Hun dokumenterte videre praksis fra yrket gjennom totalt ca. 12 år. Etter nemndas vurdering oppfylte klager ikke vilkår i hpl. § 48 andre ledd bokstav a, da hun ikke hadde gjennomført treårig utdanning som apotektekniker etter Reform 94. Overgangsforskriften § 5 kom videre ikke til

anvendelse idet klager ikke hadde dokumentert minst to års yrkespraksis de siste fem år før forskriftens ikrafttredelse. Etter nemndas vurdering var klagers dokumenterte utdanning mindre relevant i forhold til dagens apotek-tekniKERutdanning. Den dokumenterte praksis ble av nemnda ikke ansett å være av en slik art og en slik grad at den kunne kompensere for mangler ved den formelle utdanningen. SAFHs vedtak stadfestet.

02/00106

Søknad om autorisasjon som apotektekniker. Hpl. § 48 og overgangsforskrift § 5. Klager hadde dokumentert ettårig videregående kurs i apotek-tekniKERlinje fra 1995. Hun fremla videre dokumentasjon på praksis fra yrket fra 1996 og frem til tidspunkt for behandling i nemnda. Etter nemndas vurdering oppfylte klager ikke vilkår i hpl. § 48 andre ledd bokstav a. da hun ikke hadde gjennomført treårig utdanning som apotektekniker etter Reform 94. Overgangsforskriften § 5 kom videre ikke til anvendelse idet hun kun hadde dokumentet praksis fra yrket på ca. 2 år og 2 måneder, omregnet til heltidsstilling. Etter en helhetsvurdering kom nemnda imidlertid til at klager hadde godtgjort å inneha den nødvendige kyndighet som apotektekniker, jf hpl § 48 tredje ledd bokstav c. Ved vurderingen ble klagers relevante utdanning og flere års praksis fra yrket vektlagt. SAFHs vedtak omgjort, og klager gitt autorisasjon som apotektekniker med virkning fra nemndas vedtaksdato.

Ergoterapeut

02/00039

Søknad om autorisasjon som ergoterapeut. Hpl § 48 tredje ledd bokstav c. Klager har halvannet års utdanning som arbeidsterapeut i 1961. Hun har 8 _ års praksis fra ulike helse-institusjoner, men denne ligger for langt tilbake i tid til å kunne kompensere for de mangler som er i hennes utdanning i forhold til dagens utdanning. Hennes praksis fra etter 1984 kan ikke tillegges vekt da det ikke er dokumentert hvorledes den har omfattet ergoterapi og den i hovedsak har hatt fokus på alternative behandlingsformer. Omfanget av denne praksisen er også usikkert. Nemnda fant etter dette at klager ikke hadde godtgjort å ha den nødvendige kyndighet. SAFHs vedtak om avslag ble stadfestet.

Fotterapeut

01/00071

Søknad om autorisasjon som fotterapeut. Hpl § 48 tredje ledd bokstav c. Utdannet ved Den franske kosmetolog skole i Oslo i 1975, utdannelsen var ettårig. 18 års praksis som selvstendig næringsdrivende hud- og fotpleier. Klagers utdanning hadde mangler i forhold til dagens utdanning i fagene klinikk-lære, avlastings-lære og analyseteknikk og leddtest. Nemnda fant ikke at klagers dokumenterte yrkespraksis kompenserte for disse manglene. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00019

Søknad om autorisasjon som fotterapeut. Hpl § 48 tredje ledd bokstav c. Klager hadde en ett-årig utdanning fra Den franske kosmetolog- og fotpleieskole i Norge, i 1975. Denne utdanning ga i seg selv ikke rett til autorisasjon. Hun hadde 25 års praksis som selvstendig næringsdrivende fotpleier, de siste 15 år i samarbeid med annen fotpleier. En tiårsperiode arbeidet hun også en dag i uken som fotpleier på det kommunale sykehjem. Nemnda la avgjørende vekt på at klager i sitt arbeide som fotpleier og ved kurs i diabetes hadde opparbeidet seg en betydelig realkompetanse innen sitt fagfelt. Nemnda fant således at klager på annen måte hadde godtgjort å ha den nødvendige kyndighet. SAFHs vedtak ble omgjort slik at klager fikk autorisasjon. Dissens 6-1.

Fysioterapeut

01/00063

Søknad om autorisasjon som fysioterapeut. Hpl § 48. Klager hadde fire års utdanning innen rehabilitering fra Tsjekkia og fire års praksis. Nemnda fant at klagers utdanning ikke kan anses som jevn god med norsk fysioterapiutdanning. Til det avviker den for mye i innhold og omfang i forhold til den norske. Utdanningen syntes spesielt mangelfull innen samfunnsfaglige og humanistiske emner, som utgjør en fjerdedel av studiet i Norge. Klager hadde heller ikke utført noen form for turnustjeneste hvilket er en forutsetning for autorisasjon i Norge. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

01/00114

Søknad om autorisasjon som fysioterapeut. Hpl § 48, jf. § 52. Klager hadde tysk autorisasjon som fysioterapeut. Han hadde utført 9 måneders

prøveperiode som fysioterapeut i kommune. Spørsmålet var om denne kunne gi grunnlag for norsk autorisasjon som fysioterapeut, selv om tjenesten ble utført uten midlertidig godkjenning. Nemnda fant det urimelig å kreve at klager måtte gjennomgå fornyet prøveperiode på 9 måneder. Nemnda la særlig vekt på at prøveperioden ble utført innholdsmessig riktig i forhold til krav i gjeldende regelverk og at det således måtte antas at klager hadde ervervet den kunnskap og kompetanse som en prøveperiode har til hensikt å gi: å bli kjent med nasjonale regler og forhold. SAFHs vedtak omgjort, slik at klager ble gitt norsk autorisasjon som fysioterapeut uten å måtte gjennomgå fornyet prøvetid.

02/00055

Søknad om autorisasjon som fysioterapeut. Hpl. § 48. Klager hadde treårig videregående utdanning innen naturfaglig studieretning fra Tyrkia. Hun hadde i tillegg 14 dagers kurs i første-hjelp i idrett og massørfag, samt seks års praksis som massør. Etter nemndas vurdering var klagers dokumenterte utdanning ikke jevngod med norsk fysioterapiutdanning. Klagers praksis kunne ikke kompensere for de klare mangler ved hennes formelle utdanning. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00057

Søknad om autorisasjon som fysioterapeut. Hpl § 48. Klager hadde fire års utdanning på videregående nivå fra Serbia. Etter en innholdsmessig vurdering av klagers utdanning, med to års grunnutdanning (allmennfag) og to års spesialisering innen medisinske og fysioterapifaglige emner, kom nemnda til at denne ikke kunne anses jevngod med norsk fysioterapiutdanning. Manglene i utdanningen syntes spesielt store innen samfunnsvitenskapelige og humanistiske emner, som utgjør en fjerdedel av studiet i Norge. Klagers 11-årige praksis innen yrket kunne i dette tilfelle ikke kompensere for manglene i den formelle utdanningen. Nemnda viste til at manglene måtte anses vesentlige innen sentrale fag i norsk fysioterapiutdanning og at det da skal mer til før manglene kan anses kompensert ved yrkespraksis. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00061

Søknad om autorisasjon som fysioterapeut. Hpl § 48. Klager hadde to års utdanning fra De medisinske skoler i Polen, som kvalifiserte til tittelen «tekniker-fysioterapeut». Etter en innholdsmessig vurdering av klagers utdanning,

kom nemnda til at denne ikke kunne anses jevngod med norsk fysioterapiutdanning. Nemnda mente at utdanningen var vesensforskjellig/kvalitativt annerledes på sentrale punkter sammenlignet med norsk fysioterapiutdanning. Manglene syntes spesielt store innen emneområdet helse og sykdom samt i forhold til kliniske studier og behandling. Klagers 13 årige praksis som fysioterapi-tekniker kunne ikke kompensere for manglene i den formelle utdanningen, da praksisen syntes kvalitativt annerledes enn den praksis som norske fysioterapeuter i hovedsak utfører. Nemnda viste til at klager i det vesentlige hadde utført passive behandlingsformer, så som elektroterapi og termoterapi. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

Hjelpepleier

01/00090

Søknad om autorisasjon som hjelpepleier. Hpl § 48. Klager hadde fulgt undervisningen i hjelpepleierutdanningen ved norsk videregående skole, men ikke bestått eksamen i fagene naturfag og samfunnslære. Hun hadde deretter arbeidet som assistent ved sykehus i 2 _ år. Nemnda la til grunn at yrkespraksis bare i unntakstilfelle kan kompensere for fravær av endelig eksamen i en norsk helsefagutdanning. Nemnda fant ikke at klagers yrkespraksis i denne saken kunne kompensere for manglene i hennes formelle utdanning. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

01/00102

Søknad om autorisasjon som hjelpepleier. Hpl § 48. Klager var utdannet innen spedbarnpleie i 1968 med senere tilleggs kurs og hun har diverse arbeidserfaring. Klagers utdanning totalt sett har faglige mangler i forhold til dagens hjelpepleierutdanning. I vurderingen av om realkompetanse skal kunne kompensere for disse manglene vektlegger nemnda pasientrettet arbeide innen helsetjenesten. Nemnda finner ikke at klager har den nødvendige kyndighet for autorisasjon som hjelpepleier. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

01/00107

Søknad om autorisasjon som hjelpepleier. Hpl § 48. Klager hadde en ett-årig dansk barnepleierutdanning fra 1968 og praksis. Nemnda fant at klagers formelle utdanning hadde mangler i forhold til dagens hjelpepleierutdanning og at hennes praksis ikke kunne kompensere for disse mangler. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

01/00122

Søknad om autorisasjon som hjelpepleier. Hpl § 48. Klager hadde en avbrutt sykepleierutdanning fra 1973 og ca 20 års arbeide i helsevesenet. En avbrutt sykepleierutdanning gir ikke grunnlag for autorisasjon som hjelpepleier. Ved vurdering av om hennes arbeidserfaring kunne kompensere for de faglige mangler fant nemnda at praksisen til dels var for langt tilbake i tid, over 20 år siden, og dels var i for liten stillingsandel eller i timelønnede vikariater og klager kunne ikke vise til at hun hadde fått nødvendig veiledning. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00021

Søknad om autorisasjon som hjelpepleier. Hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Utdannet medisinsk assistent i Irak. 2 års fagutdanning. Klagers utdanning synes klart forskjellig fra norsk hjelpepleierutdanning, og har store mangler i forhold til denne. Den påberopte arbeidserfaring fra hjemlandet var ikke tilstrekkelig dokumentert til at den kunne tillegges vekt. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00043

Søknad om autorisasjon som hjelpepleier. Hpl. § 48 tredje ledd bokstav a og c, EØS-forskriften § 23 samt nordisk overenskomst artikkel 12 bokstav b. Klager hadde halvannet års utdanning som psykiatrisk hjelpepleier fra Sverige. EØS-forskriften samt nordisk overenskomst kom ikke til anvendelse. Nemnda fant at klagers utdanning var relevant i forhold til dagens norske utdanning som hjelpepleier. Hun hadde i tillegg ca. 14 års relevant praksis. Nemnda fant etter dette at klager hadde godtgjort å inneha nødvendig kyndighet som hjelpepleier. SAFHs vedtak omgjort. Klager gitt autorisasjon med virkning fra nemndas vedtaksdato.

Jordmor:

01/00091

Søknad om autorisasjon som jordmor. Hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Klager hadde en 2 _ årig jordmorutdanning fra Polen, tatt i alderen 18 til 21 år. Hun hadde ingen utdanning som ordinær sykepleier i bunnen, slik norske jordmødre har. Nemnda kom til at klagers utdanning var mangelfull i så henseende sammenlignet med norsk jordmorutdanning. Klagers høyere utdanning som pedagog innen helsefag og sosialpedagogikk kunne, etter flertallets oppfatning,

ikke kompensere for mangelfull utdanning innen generelle sykepleiefag. Heller ikke klagers arbeidspraksis som jordmor i Polen kunne, etter flertallets oppfatning, kompensere for mangler i formell utdanning. Mindretallet var av motsatt oppfatning. SAFHs vedtak om avslag stadfestet. Dissens 5-2.

01/00110

Søknad om autorisasjon som jordmor. Hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Klager hadde en 3-årig jordmorutdanning fra Vietnam, påbegynt etter 12-årig skolegang. I tillegg hadde hun en 3-årig legeutdanning fra det medisinske fakultet ved Can Tho universitetet i Vietnam (spesialisert innen obstetrikk og gynekologi). Hun hadde til sammen 10 års praksis som jordmor og fødselslege i sitt hjemland. Høsten 2000 gjennomførte hun noe tilleggsutdanning i Norge. Det fremgikk ikke i saken om klager hadde påbegynt/tatt ytterligere tilleggsutdanning eller hva hun gjorde i året 2001. Videre fremgikk det ikke hva hun gjorde i årene 1996-2000. Høgskolens vurdering i forhold til spørsmålet om autorisasjon som jordmor var svært mangelfull, i det høgskolen ikke hadde tatt i betraktning klagers 3-årige legeutdanning og mangeårige praksis. SAFHs vedtak opphevet og saken hjemvist til ny behandling for nærmere opplysning av faktum og fornyet vurdering av Høgskolen i Oslo.

Lege:

01/00117

Søknad om autorisasjon som lege. Hpl § 48 andre ledd bokstav d, jf. § 53 og 57. Klager hadde over en periode på tre år blitt straffet for bruk, besittelse og oppbevaring av narkotika ved fire anledninger. Nemnda kom til at klager hadde utvist adferd uforenlig med utøvelsen av legeyrket og at han som følge av dette ikke hadde den nødvendige allmenne tillit til å virke som lege. Helsetilsynets vedtak om avslag på legeautorisasjon stadfestet. (Søknaden ble behandlet av Helsetilsynet fordi de allerede behandlet en tilsynssak i forbindelse med klagers turnus.)

02/00015

Søknad om begrenset lisens som underordnet lege, under veiledning og supervisjon av overordnet lege, ved patologisk avdeling ved X sykehus. Hpl § 49, jf. §§ 53 andre ledd og 57. Klager var domfelt for utuktig omgang med og utuktig adferd overfor flere unge kvinnelige

pasienter. Nemnda mente at klager - ved disse handlingene - hadde utvist grov mangel på faglig innsikt, uforsvarlig virksomhet og også adferd uforenlig med utøvelsen av legeyrket. På bakgrunn av dette samt hensynet til den allmenne tillit, mente nemnda at søknad om begrenset lisens ikke kunne innvilges. Klager syntes for øvrig å ha en personlighetsforstyrrelse. Ut fra de opplysninger som forelå om klagers psykiske helsetilstand, stilte nemnda spørsmål ved om han noen gang vil bli skikket til å utøve noen form for legevirksomhet. Helsetilsynets vedtak om avslag stadfestet. (Søknaden ble behandlet av Helsetilsynet fordi de hadde suspendert klagers turnuslisens.)

02/00070

Søknad om lisens som lege.

Hpl. § 49. Klager var utdannet lege i Irak hvor han også hadde fått spesialistgodkjenning i nevrokirurgi i 1997. Klager bodde nå i Østerrike, hvor han hadde hatt tillatelse til å praktisere som lege siden august 2001. Nemnda fant den på bakgrunn av sakens dokumenter ikke hadde tilstrekkelig grunnlag til å foreta en realitetsvurdering da opplysninger om lisensens art og omfang manglet. SAFHs vedtak ble derfor opphevet og saken ble hjemvist til ny behandling.

02/00072

Klage over en av begrensningene i en begrenset lisens som lege.

Hpl § 49. Begrensningen lød: «lisensen gir ikke adgang til å utøve legevirkosomhet av selvstendig karakter, være bakvakt eller delta i legevaktkjøring». Under den nylig avsluttede turnustid hadde klager fått tre pasientklager, spurt etter medikamenter og utvist en uvanlig oppførsel på enkelte punkt. Da lisens ble gitt hadde SAFH pålagt klager å underkaste seg en sakkyndig undersøkelse for å få bedre grunnlag for sin vurdering av klagers egnethet for legeyrket. Nemnda fant at disse opplysningene om klagers turnustid ga grunn til å begrense klagers yrkesutøvelse inntil spørsmålet om autorisasjon var avklart. Ankepunktene mot klager knyttet seg hovedsakelig til pasientbehandling og medikamenthåndtering. Det kan da ikke sies å være usaklig eller urimelig at begrensningen legges på legevaktarbeide, som er en svært selvstendig virksomhet og forutsetter mulighet for å rekvirere A- preparater. SAFHs vedtak ble stadfestet.

Studentlisens – lege

01/00061

Søknad om forlenget studentlisens.

Hpl § 49. I det klager nå hadde fått autorisasjon som lege var hans klage ikke lenger aktuell og nemnda fant at klagen burde avvises.

02/00026

Søknad om studentlisens som lege.

Hpl § 49 og forskr. om lisens til medisinske studenter og til helsepersonell over 75 år § 5. Klager var norsk men studerte medisin i Tyskland. Han hadde tidligere flere ganger fått studentlisens. Etter nemndas vurdering tydet bestemmelsens ordlyd, «inntil 3 år», sammen med merknadens anførsel av at 3 år er lang tid, på at dette er ment å være en øvre samlet grense for lisensens varighet. Dette støttes av at studentlisens er ment å være en lisens for kort tids bruk, norske studenter vil normalt ha 1 _ år igjen til slutteksamen og utenlandske studenter 1 år, når studentlisens gis. Nemnda fant etter dette ikke grunnlag for å tilkjenne studentlisens for de 10 måneder klager ønsket. Imidlertid fant nemnda at det fortsatt gjensto 1 måned til 3-års grensen ble nådd. Da klager på grunn av praktisk tilrettelegging trengte noe mer tid for å gjennomføre sitt Praktische Jahre i Norge enn i Tyskland mente nemnda han kunne få studentlisens denne siste måned. SAFHs vedtak ble delvis omgjort slik at klager fikk lisens i 1 måned.

Legelisen etter fylte 75 år

01/00125

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år.

Hpl § 54 med tilhørende forskrift. Klager ønsket adgang til å skrive sykmeldinger og til å forskrive legemidler i gruppe B knyttet til mulige vikariater for tilsynslege ved sykehjem eller i generell praksis. Klager hadde tidligere arbeidet som lege ved kirurgiske avdelinger ved ulike sykehus. Han hadde aldri hatt en egen praksis eller eget pasientklientell. Nemnda la til grunn at klager ikke oppfylte forskriftens vilkår om 20 % pasientrettet virksomhet. Nemnda kom til at omfanget av klagers pasientrettede virksomhet de siste årene sammenholdt med opplysninger om omfanget av fremtidig virksomhet, ikke var tilstrekkelig for å kunne gi klager lisens etter fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00008

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54 og forskrift. Klager ønsket adgang til å forskrive legemidler i gruppe A, B og C. Klager, som er 89 år, hadde en begrenset spesialpraksis samt leilighetsvis allmennpraksis. Han oppfylte ikke forskriftens krav om minst 20 % pasientrettet virksomhet. Nemnda mente imidlertid at dette kravet ikke er absolutt. Etter nemndas oppfatning vil omfanget av virksomheten være et moment i en konkret helhetsvurdering, hvor blant annet alder, skikkethet, hvordan helsepersonellet har holdt og vil holde seg faglig oppdatert, hva det søkes lisens for samt hensikten med lisensen vil være andre momenter av betydning. På bakgrunn av klagers alder og det at han ikke oppfylte 20 % kravet, ble SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00016

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54. Klager var 85 år og ønsket lisens for å hjelpe familie og venner med dagliglivets plager. Han hadde ikke fast kontortid men anslo omfanget av pasientrette virksomhet til 6-8 timer pr uke, ca 20% av full stilling. Kravet om minst 20% virksomhet var etter nemndas oppfatning ikke absolutt. På den annen side er ikke slik at vedkommende har krav på lisens selv om virksomheten er på 20% eller mer. Omfanget av virksomheten vil uansett være et moment i en konkret helhetsvurdering hvor blant annet alder, skikkethet, hvordan helsepersonellet har holdt og vil holde seg faglig oppdatert, hva det søkes lisens for samt hensikten med lisensen vil være andre momenter av betydning. På bakgrunn av klagers alder og etter en helhetsvurdering av hans legevirkosomhet fant nemnda ikke grunn til å fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00018

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54 med tilhørende forskrift. Klager, 84 år, har ikke hatt pasientrettet virksomhet siden hans praksis ble nedlagt i 1998, bortsett fra å ta seg av tilfeldig besøkende eller tidligere pasienter og kjente. I følge klager er omfanget av praksis lik null. På bakgrunn av klagers alder, hensikten med lisensen samt det forhold at han ikke på langt nær oppfylte minstekravet om 20 % pasientrettet virksomhet, fant nemnda ikke grunn til å fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00023

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54. Klager, som var 84 år, hadde en leilighetsvis praksis hvor arbeidet i hovedsak dreiet seg om fornyelse av resepter til nær familie og hadde et omfang på 0-1 time pr uke. Kravet om minst 20% virksomhet var etter nemndas oppfatning ikke absolutt. På den annen side er ikke slik at vedkommende har krav på lisens selv om virksomheten er på 20% eller mer. Omfanget av virksomheten vil uansett være et moment i en konkret helhetsvurdering hvor blant annet alder, skikkethet, hvordan helsepersonellet har holdt og vil holde seg faglig oppdatert, hva det søkes lisens for samt hensikten med lisensen vil være andre momenter av betydning. På bakgrunn av klagers alder, at han ikke fylte minstekravet til omfang av den pasientrettede virksomhet samt hva det søkes lisens for, fant nemnda ikke grunn til å fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00024

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54 med tilhørende forskrift. Klager fylte 75 år i 2001. Han ønsker lisens for å kunne skrive ut resepter til familie, venner og hjemstedets beboere. Etter at klager ble pensjonert, har han drevet stor aktivitet innen vitenskap og undervisning. Med særlig vekt på det forhold at klager ikke på langt nær oppfylte minstekravet om 20 % pasientrettet virksomhet samt hensikten med lisensen, fant flertallet ikke grunn til å fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. Mindretallet fant det tilstrekkelig dokumentert at klager hadde holdt seg faglig oppdatert og var skikket til å inneha lisens. SAFHs vedtak om avslag stadfestet. Dissens 6-1.

02/00028

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54 med tilhørende forskrift. Klager, snart 84 år, har etter 1991 kun utført små legetjenester til slekt, venner, naboer og tidligere pasienter. Omfanget av hans praksis er 0 til 3 timer pr uke. På bakgrunn av klagers alder, hensikten med lisensen samt det forhold at han ikke på langt nær oppfylte minstekravet om 20 % pasientrettet virksomhet, fant nemnda ikke grunn til å fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00033

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54. Klager, som var 83 år, hadde ingen fast kontortid og arbeidet som lege utgjorde noen få timer pr uke. Hans pasienter var tidligere pasienter som foretrakk å oppsøke klager ved behov. Kravet om minst 20% virksomhet var etter nemndas oppfatning ikke absolutt. På den annen side er ikke slik at vedkommende har krav på lisens selv om virksomheten er på 20% eller mer. Omfanget av virksomheten vil uansett være et moment i en konkret helhetsvurdering hvor blant annet alder, skikkethet, hvordan helsepersonellet har holdt og vil holde seg faglig oppdatert, hva det søkes lisens for samt hensikten med lisensen vil være andre momenter av betydning. På bakgrunn av klagers alder, at han ikke fylte minstekravet til omfang av den pasientrettede virksomhet samt hva det søkes lisens for, fant nemnda ikke grunn til å fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00036

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54. Klager, som var 78 år, hadde en liten praksis hvor pasientene var familie, venner, naboer, uten fast kontortid eller kontorsted. Klager hadde omfattende foredragsvirksomhet. Kravet om minst 20% virksomhet var etter nemndas oppfatning ikke absolutt. På den annen side er ikke slik at vedkommende har krav på lisens selv om virksomheten er på 20% eller mer. Omfanget av virksomheten vil uansett være et moment i en konkret helhetsvurdering hvor blant annet alder, skikkethet, hvordan helsepersonellet har holdt og vil holde seg faglig oppdatert, hva det søkes lisens for samt hensikten med lisensen vil være andre momenter av betydning. På bakgrunn av klagers alder, at han ikke fylte minstekravet til omfang av den pasientrettede virksomhet samt hva det søkes lisens for, fant nemnda ikke grunn til å fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. Etter mindretallets syn er klageren egnet til å utøve legevirkosomhet, han holder seg faglig oppdatert gjennom forelesninger, kontakt med fagmiljøet og studier av medisinsk litteratur og tidsskrifter. SAFHs vedtak om avslag stadfestet. Dissens 6-1.

02/00040

Søknad om lisens etter fylte 75 år. Hpl § 54 og forskr. om lisens til medisinske studenter og helsepersonell over 75 år § 8. Hovedregelen er at autorisasjon og lisens opphører ved fylte 75 år. Klagers legevirkosomhet består i å gi en hjelpende hånd i nødsituasjoner samt til familie og venner, dette utgjør mindre enn en time pr uke. På bakgrunn av hensikten med lisensen samt det forhold at klager på langt nær fyller minstekravet til omfang av den pasientrettede virksomhet (minst 20% pasientrettet virksomhet), fant nemnda ikke grunn til å fravike hovedregelen. Klager har full lisens for legevirkosomhet i Tyskland. Forutsatt at utenlandske søkere vurderes etter de samme kriterier som norske søkere, og ikke diskrimineres, kan ikke nemnda se at forskriften er i strid med EØS-avtalen. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00073

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54, jf forskrift. Klager var 89 år og hans virksomhet besto i å være konsulent for nære venner og familie ved medisinske spørsmål. På bakgrunn av klagers alder, hensikten med lisensen samt det forhold at han ikke har dokumentert at han fyller minstekravene til omfang av den pasientrettede virksomhet, fant ikke nemnda å kunne fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag ble stadfestet.

02/00075

Søknad om lises som lege etter fylte 75 år. Hpl. § 54, jf. forskrift. Klager var 75 år og ønsket å kunne fortsette å behandle den nærmeste familie og nære venner. Omfanget av praksisen ble av klager oppgitt å være varierende. På bakgrunn av at klager ikke oppfylte minstekravene til omfang av den pasientrettede virksomhet, fant ikke flertallet å kunne fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. Mindretallet mente det var tilstrekkelig dokumentert at klager hadde holdt seg faglig oppdatert, og var faglig skikket til å inneha lisens for ytterligere to år. Autorisasjonskontrets vedtak stadfestet. Dissens 6-1.

02/00080

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54, jf forskrift. Klager var 79 år og han drev ikke organisert legevirkosomhet men ga råd til familie og venner. Det at han var til samfunnsmessig nytte ved sin virksomhet var ikke i seg selv tilstrekkelig til å kunne gis dispensasjon fra kravet til omfang av den pasientrettede virksomhet. På bakgrunn av klagers alder, hensikten med lisensen samt det forhold at han ikke på langt nær fyller minstekravet til omfang av den pasientrettede virksomhet, fant nemnda ikke grunn til

å fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag ble stadfestet.

02/00094

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54, jf forskrift. Klager var 79 år og hadde de siste årene arbeidet som vikar for sjømannslege, ved HMS-senter, ved bedriftshelsetjeneste og ved pleieinstitusjon. Nemnda la til grunn at klagers virksomhet hadde hatt et omfang tilsvarende 10-15 % av full stilling. Hans virksomhet hadde imidlertid vært tilnærmet full stilling i de periodene han hadde jobbet. Virksomheten hadde karakter av alminnelig arbeide som ansatt innen bedriftshelsetjeneste og pleieinstitusjon med den kollegiale støtte og oppdatering dette gir, i motsetning til kun å behandle familie og nære venner ved behov. SAFHs vedtak ble omgjort slik at klager fikk lisens i to år med full rekvireringsrett for legemidler.

02/00096

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl. § 54, jf. forskrift. Klager var 78 år gammel og drev ikke organisert legevirkosomhet, men ønsket å kunne bistå med oppfølging av gamle pasienter. Arbeidets omfang ble av klager oppgitt til ca. to timer per uke. På bakgrunn av klagers alder, hensikten med lisensen samt det forhold at han ikke har dokumentert at han fyller minstekravene til omfang av den pasientrettede virksomhet, fant ikke nemnda å kunne fravike hovedregelen om at autorisasjon opphører ved fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag ble stadfestet.

02/00071

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54 jf forskrift. Klager var 86 år gammel og ønsket lisens for å kunne behandle venner og familie som hadde problemer med å få time hos sin vanlige lege. Han arbeidet 5-8 timer pr uke og oppfylte således ikke kravet om minst 20% pasientrettet virksomhet. På bagrunn av dette samt klagers høye alder fant nemnda ikke grunn til å fravike hovedregelen om at lisens og autorisasjon opphører ved fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00103

Søknad om lisens som lege etter fylte 75 år. Hpl § 54 jf forskrift. Klager var 84 år og hans praksis besto i å hjelpe pasienter som hadde problemer med å få time hos annen lege, blant annet ved å skrive ut resepter. Omfanget av

praksisen er ikke angitt. Han har ikke fast kontor eller kontortid og tar ikke betalt av sine pasienter. Nemnda legger til grunn at klager ikke oppfyller kravet om minst 20% pasientrette virksomhet. På denne bakgrunn samt hans høye alder finner nemnda ikke grunn til å fravike hovedregelen om at lisens og autorisasjon som lege normalt opphører ved fylte 75 år. SAFHs vedtak om avslag stadfestes.

Ortopediingeniør

01/00098

Søknad om autorisasjon som ortopediingeniør. Hpl § 48. Klager var utdannet ortopedisk instrumentmaker i Nederland. Nemnda fant ikke at klager kunne gis autorisasjon etter EØS-reglene. Nemnda fant heller ikke at klagers utdanning kunne anses jevngod med norsk ortopediingeniør-utdanning, til det var manglene i forhold til teoretisk utdanning for store. Den dokumenterte praksis var etter nemndas vurdering ikke av en slik art eller et slikt omfang at den kunne kompensere for de påviste mangler i den teoretiske utdanning. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

Radiograf

01/00085

Søknad om autorisasjon som radiograf. Hpl § 48. Klager hadde 4 år med radiograf-utdanning fra Spania. Nemnda fant det uklart hvorvidt utdanningen måtte anses å være på videregående nivå eller på høgskolenivå. Nemnda mente imidlertid at nivået på klagers radiograf-utdanning samt utdanning forut for denne, ikke kunne anses ubetinget avgjørende. Flertallet kom til at innholdet i klagers radiografutdanning sammenholdt med hennes praksis innen yrket, samlet sett måtte anses å gi henne den nødvendige kyndighet etter § 48 tredje ledd bokstav c. Mindretallet fant det ikke dokumentert i tilstrekkelig grad at klager hadde den nødvendige kyndighet. I tråd med flertallets syn ble SAFHs vedtak stadfestet, slik at klager ble gitt autorisasjon som radiograf fra nemndas vedtaksdato. Dissens 6-1.

01/00096

Søknad om autorisasjon som radiograf. Hpl § 48. Klager hadde en 2-årig radiograf-utdanning fra sykepleierskole i Tsjekkia og 4 års arbeidserfaring som radiograf i Tsjekkia. Nemnda

fant ikke at klagers utdanning kunne anses som jevngod med norsk, til det var manglene og svakheten i sentrale fag, som anatomi og fysiologi, farmakologi og kontrastmiddellære, deler av samfunnsvitenskaplige og humanistiske emner, kvalitetssikring og dokumentasjon samt informasjonsteknologi og databehandling, for store. Klagers praksis var ikke av en slik art og av et slikt omfang at den kunne kompensere for manglene ved den formelle utdanningen. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

Sykepleier:

01/00069

Søknad om autorisasjon som sykepleier. Hpl § 48. Klager hadde en 2-årig sykepleierutdanning fra Bulgaria, med et tredje komplette-ringsår, og 12 års praksis fra Bulgaria. Nemnda fant ikke at klagers utdanning kunne anses som jevngod med norsk. Til det var manglene i hennes utdanning for store. Det vises til mangler innen samfunnsfaglige områder, psykiatri, eldreomsorg og selvstendig teoretisk arbeide. Klagers praksis kunne ikke alene kompensere for disse manglene. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

01/00106

Søknad om autorisasjon som sykepleier. Hpl § 48 tredje ledd bokstav a, b og c. Klager har en avbrutt sykepleierutdanning fra Finland. 2 1/2 år av en total studietid på 3 1/2 år var gjennomført. Hun har 12 års praksis som hjelpepleier. Da klager ikke har fullført sin sykepleierutdanning i Finland og således ikke fått utstedt vitnemål, mente nemnda at hun ikke kunne anses å ha «utenlandsk eksamen» etter hpl § 48 tredje ledd bokstav a og b. Hva gjaldt bokstav c om «nødvendig kyndighet», forutsatte nemnda at det må foreligge et minimum av formell utdanning som sykepleier i bunnen, jf. bokstav a. Nemnda mente at klager ikke oppfylte minstekravet om formalkompetanse. Videre mente nemnda at yrkespraksis i dette tilfellet ikke kunne kompensere for fravær av endelige eksamen. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

01/00115

Søknad om lisens og autorisasjon som sykepleier. Tidligere sykepleierlov § 7, jf. hpl §§ 49 og 48 tredje ledd bokstav a og c. Klager har en 4-årig sykepleierutdanning ved medisinskole i Jugoslavia, Serbia. Utdanningen ble tatt i årene 1983 til 1987, da klager var 15-19 år gammel.

Arbeidspraksis som sykepleier i Jugoslavia i årene 1988 til 2000, senere som pleieassistent ved sykehjem i Norge. Nemnda kom til at klagers utdanning verken i innhold eller nivå kunne anses jevnbyrdig/jevngod med norsk sykepleierutdanning. Dokumentert yrkespraksis kunne i dette tilfelle ikke kompensere for de påviste mangler ved den formelle utdanning. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

01/00116

Søknad om autorisasjon som sykepleier. Hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Klager har en 2 1/2 årig sykepleierutdanning fra Etiopia, basert på 12 års grunn- og videregående skole. Etter fullført utdanning i 1990, har klager i flere år arbeidet som sykepleier i Etiopia, senere som assistent ved sykehjem m.v. i Norge. Etter en vurdering av innholdet i klagers utdanning fra Etiopia, kom nemnda til at denne i utgangspunktet ikke kunne anses jevngod med norsk sykepleierutdanning. Når det gjaldt tilleggsutdanningens art og lengde, viste nemnda til uttalelse fra Høgskolen i Oslo. Dokumentert yrkespraksis kunne i dette tilfelle ikke kompensere for de påviste mangler ved den formelle utdanning. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

01/00123

Søknad om autorisasjon som sykepleier. Hpl § 48 tredje ledd bokstav a og c. Klager har en 3-årig sykepleierutdanning fra Ukraina, tatt i årene 1985 til 1988. Utdannelsen ble påbegynt da hun var 15 år. Klager har arbeidet som sykepleier ved ulike avdelinger i sitt hjemland fra 1988 til 1999. Etter en vurdering av innholdet i klagers utdanning fra Ukraina, kom nemnda til at denne i utgangspunktet ikke kunne anses jevngod med norsk sykepleierutdanning. Når det gjaldt tilleggsutdanningens art og lengde, viste nemnda til uttalelse fra Høgskolen i Oslo. Dokumentert yrkespraksis kunne i dette tilfelle ikke kompensere for de påviste mangler ved den formelle utdanning. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

01/00124

Klage over vedtak om tildeling av begrenset autorisasjon som sykepleier. Hpl § 48 andre ledd, jf. § 53, 57, 59 og 62. Klager var ferdig utdannet sykepleier i 1989. Han fikk i 1990 og også flere ganger senere avslag på søknad om autorisasjon som sykepleier på grunn av flere tilfeller av blotting, som han hadde vedtatt forelegg for. Siste blotting skjedde i 1994. Nemnda fant at de straffbare forhold som tidligere lå til

grunn for å nekte klager autorisasjon som sykepleier, ikke lenger gjorde ham uegnet for yrket. Da klager helt siden 1989 hadde vært i arbeid med sykepleiefaglige oppgaver ved psykiatrisk sykehus og da det ikke lenger forelå tilbakekallsgrunn, kom nemnda til at klager nå kunne gis autorisasjon som sykepleier. SAFHs vedtak omgjort slik at klager fikk autorisasjon som sykepleier fra tidspunktet for nemndas vedtak.

01/00127

Søknad om autorisasjon som sykepleier. Hpl § 48. Klager var utdannet i Polen og hadde 2 års generell sykepleierutdanning, fire års universitetsutdanning som ga han graden Master of Nursing og 20 års yrkespraksis i Polen. Nemnda mente man ved vurdering av utenlands utdanning måtte se hen til om utdanningen fremsto som jevngod med den norske utdanning, man kunne ikke kreve at den var helt lik den norske i fagsammenheng. Klager hadde seks års sykepleierutdanning og nemnda fant etter en totalvurdering av hans eksamener at disse samlet sett kunne anses jevngode med tilsvarende norsk eksamen i sykepleie. SAFHs vedtak omgjort slik at klager fikk autorisasjon som sykepleier.

02/00030

Søknad om autorisasjon som sykepleier. Hpl § 48 tredje ledd. Utdannet jordmor og sykepleier i Nigeria. Jordmorutdanningen ble tatt først og varte to år, sykepleierutdanningen varte halvannet år. Etter en samlet vurdering av begge klagers utdanninger fant nemnda at disse ikke kunne anses jevngode med den norske sykepleierutdanningen. Klagers arbeidserfaring som sykepleier var så kort at denne ikke kunne kompensere for manglene i utdanningen. Og hennes jordmorerfaring var for spesialisert til å kunne oppveie for de mangler som var i hennes formelle utdanning. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00038

Søknad om autorisasjon som sykepleier. Hpl § 48. Klager hadde 2 års sykepleierutdanning fra Hviterusland, og tre års yrkeserfaring som sykepleier i Hviterusland og et år som hjelpepleier i Norge. Nemnda fant ikke klagers utdanning jevngod med tilsvarende norsk utdanning. Det var mangler innen eldreomsorg, forebyggende helsetjeneste, psykisk helsearbeid og medisinsk/kirurgisk sykepleie. Klagers praksis var ikke av en slik art og et slikt omfang at den kunne kompensere for de påviste mangler ved

klagers formelle utdanning. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00041

Søknad om autorisasjon som sykepleier. Hpl § 48. Klager er utdannet i India. Hun hadde 1,5 års utdanning som barnepleier og ca 2 års utdanning i sykepleier- og jordmorfag. Hun hadde ingen yrkeserfaring som sykepleier men _ års erfaring som hjelpepleier i Norge. Nemnda fant ikke at klagers utdanning kunne anses som jevngod med norsk sykepleierutdanning. Det var mangler innen eldreomsorg, psykisk helsearbeid, medisinsk og kirurgisk sykepleie, samt fordypningsoppgave. Klager hadde ikke praksis som kunne kompensere for disse mangler. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

02/00063

Søknad om autorisasjon som sykepleier. Hpl. § 48. Klager har treårig sykepleierutdanning fra Russland med spesialisering som operasjons-sykepleier. Nemnda fant ikke at klagers utdanning kunne anses som jevngod med tilsvarende norsk utdanning. Hennes utdanning ble ansett både å ha teoretiske mangler samt store mangler i forhold til praksisrettet undervisning innen sykepleierfaget. Klager hadde dokumentert praksis fra Norge som pleieassistent. Etter nemndas vurdering var den dokumenterte praksis ikke av en slik art og et slikt omfang at den kunne kompensere for de påviste mangler ved den formelle utdanningen. SAFHs vedtak om avslag stadfestet.

Tannhelsesekretær:

02/00022

Søknad om autorisasjon som tannhelsesekretær. Hpl. § 48, jf. overgangsforskrift § 5. Klager hadde teorikurs for tannlegeassistenter samt relevant praksis fra 1969 og frem til behandling for nemnda. Etter nemndas vurdering er det etter overgangsforskriften § 5 ikke vilkår om at dokumentert praksis fra yrket må være fra de siste ti årene. Etter nemndas vurdering oppfylte klager de minimumskrav til yrkeserfaring som er satt i overgangsforskriften, og hun ble derfor ansett å ha rett til autorisasjon som tannhelsesekretær. SAFHs vedtak omgjort. Klager gitt autorisasjon med virkning fra nemndas vedtaksdato.

Avvisning:

02/00059

Spørsmål om avvisning grunnet for sent fremsatt klage.

Fvl. § 33 andre ledd og 31. Fristoversittelsen var på 3 måneder. Nemnda fant det klart at klagefristen var oversittet i denne sak. Etter nemndas vurdering forelå ikke opplysninger om særlige grunner som skulle tilsi at saken likevel burde vært tatt opp til realitetsbehandling. SAFHs vedtak om avvisning stadfestet.

Klage over Legeforeningens avslag på søknad om spesialistgodkjenning

01/00089

Søknad om spesialistgodkjenning i allmennmedisin.

Hpl § 53. Klager var utdannet lege og spesialist i allmennmedisin i Tyskland. Han oppfylte ikke de alminnelige regler for spesialistgodkjenning i Norge. Spesialiteten allmennmedisin omfattes ikke av EØS- reglene. Likevel fant nemnda at klager hadde rett til spesialistgodkjenning i Norge. Dette fordi han hadde fått spesialiteten godkjent i Danmark som følge av EU- reglene, og Sosial og helsedepartementet i brev til Statens helsetilsyn hadde bedt om at nordisk overenskomst ble praktisert slik at søkere med nordisk autorisasjon, men med utdanning fra et EØS-land, gis norsk autorisasjon på grunnlag av den tidligere tildelte autorisasjon fra annet nordisk land. Nemnda mente spørsmålet om spesialistgodkjenning ikke kunne stille seg annerledes enn spørsmålet om autorisasjon. Legeforeningens vedtak omgjort slik at klager fikk spesialistgodkjenning.

01/00104

Søknad om spesialistgodkjenning i indremedisin. Hpl § 53. Slik nemnda oppfattet søknaden var det ikke en søknad om spesialistgodkjenning, men en søknad om forhåndsgodkjenning av tjeneste for spesialisering innen indremedisin. Uansett utfallet av klagen ville klager fortsatt mangle ett års tjeneste i forhold til kravene til spesialistutdanning i «Bestemmelser for spesialistutdanning».

Hpl § 68 jf § 53 var etter nemndas vurdering uttømmende. Dette innebar at Legeforeningens beslutning om forhåndsgodkjenning eller delgodkjenning av tjeneste tellende til spesialiteten ikke kunne påklages til nemnda. Klagen ble avvist. For øvrig viste nemnda til sin tidligere vurdering av at som hovedregel vil Norge vurdere tjeneste som

tellende i samme utstrekning som det land der tjenesten er utført, dog med dispensasjonsmulighet.

Klage over Helsetilsynets tilbakekall av autorisasjon

01/00074

Tilbakekall av autorisasjon som psykolog. Hpl § 57. Klager fikk i 1991 advarsel på grunn av sammenblanding av profesjonelle og private roller i to behandlingsforhold. Nærværende sak gjaldt tilbakekall av klagers autorisasjon som psykolog på grunn av behandlingsforholdet til en ung schizofren pasient. Nemnda mente at klager i forhold til denne pasienten hadde sammenblandet sin profesjonelle og private rolle på en slik måte og i et slikt omfang at behandlingen måtte anses grovt uforsvarlig. Nemnda viste til at hun hadde inntatt flere roller samtidig: terapeut, pleieperson, reisefølge og økonomiansvarlig. Hun hadde også flere ganger overnattet i pasientens bolig og omvendt. Etter nemndas oppfatning var de avdekkede forhold så alvorlige at de måtte anses uforenlig med utøving av virksomhet som psykolog. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00084

Tilbakekall av autorisasjon som lege. Hpl § 57. Begrunnelsen for tilbakekallet var at klager ved en rekke anledninger og gjennom flere år hadde utnyttet kvinnelige pasienters tillit for å skaffe seg seksuell tilfredsstillelse. Nemnda fant at klagers handlinger utvilsomt var uforsvarlig legevirksomhet, de viste grov mangel på faglig innsikt og det representerte en type adferd som måtte anses som uforenlig med yrkesutøvelsen. Den tid som var gått siden siste overgrep og den terapeutiske behandling klager hadde vært i gjennom var etter nemndas vurdering ikke tilstrekkelig til å endre på klagers manglende egnethet som lege. Nemnda fant at klager verken nå eller i fremtiden hadde den nødvendige tillit for å være lege. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

01/00108

Tilbakekall av klagers autorisasjon som sykepleier. Hpl § 57. Klager påbegynte metadonbehandling i 1999, på grunn av tidligere langvarig og omfattende rusmisbruk. Behandlingen pågikk fortsatt. Nemnda la til grunn at personer som bruker metadon er opioidavhengig og således ikke rusfri.

Nemnda mente at det fortsatt ville være en risiko for sidemisbruk/tilbakefall i dette tilfellet og at det derfor var grunn til å kreve at klager over et lengre tidsrom kunne dokumentere at hun ikke hadde hatt sidemisbruk. Vilklårene for tilbakekall ansett oppfylt. Nemnda kommenterte også forbudet mot dobbeltstraff i EMK protokoll 7 artikkel 4, da klager tidligere var fradømt retten til å utøve virksomhet som sykepleier for tre år. Pga de ulike formål og vurderingstemaer som strafferettslige og administrative reaksjoner har, mente nemnda at de to systemene kunne virke uavhengig av hverandre. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

02/00002

Tilbakekall av autorisasjon som lege. Hpl § 57. Nemnda fant det dokumentert at klager flere ganger - i egne konfliktsituasjoner - har stilt psykiatriske diagnoser på andre mennesker, uten å foreta nødvendige undersøkelser på forhånd og uten at det var skjedd i et lege/pasientforhold. Etter nemndas vurdering syntes klager å ha et betydelig personlighetsavvik. Han hadde vist liten evne og vilje til å lytte til den kritikk som var blitt rettet mot ham og han manglet motivasjon for adferdsforandring. Nemnda kom til at klagers adferd måtte anses uforenlig med utøvelsen av legeyrket. Helsetilsynets vedtak stadfestet.

02/00006

Tilbakekall av autorisasjon som lege, hpl § 57. Nemnda fant det dokumentert at klager hadde misbrukt vanedannende midler i betydelig grad gjennom flere år. Nemnda mente at misbruket var av en slik art og grad og over et så langt tidsrom at hun måtte anses uegnet til å utøve sitt yrke forsvarlig. Hpl § 57 er en «kan»-bestemmelse, men nemnda fant - av kontrollhensyn - at det var nødvendig med tilbakekall, selv om klager ikke har hatt pasientkontakt siden 1990 og selv om hun nå var uføretrygget. Etter nemndas oppfatning hadde klager ikke dokumentert over et tilstrekkelig langt tidsrom at hun pr. i dag var fri fra sitt misbruk. Nemnda overlot til Helsetilsynet i første omgang å ta stilling til klagers subsidiære anmodning om begrenset autorisasjon etter hpl § 59. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

02/00031

Tilbakekall av autorisasjon som sykepleier. Hpl § 57. Klager hadde tidligere erkjent at hun over lengre tid hadde misbrukt narkotiske legemidler. Videre hadde hun erkjent at hun hadde stjålet slike legemidler til eget bruk fra arbeids-

giver/sykehuset. Klager har imidlertid senere trukket begge erkjennelser tilbake. På bakgrunn av sakens opplysninger fant flertallet ikke grunn til å feste lit til klagers endrede forklaring på disse punkter. Flertallet mente at vilklårene for tilbakekall var oppfylt. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet. Dissens 6-1.

02/00042

Tilbakekall av autorisasjon som lege. Hpl § 57. Dissens 5-2. Nemndas flertall fant det sannsynliggjort at klager ved flere anledninger hadde opptrådt i alkoholpåvirket tilstand under tjenestegjøring som lege i desember 2000 og januar 2001. Flertallet la vekt på at det i saken forelå flere meldinger/uttalelser fra ulike instanser, om at klager i disse månedene skal ha vært eller virket alkoholpåvirket på jobb. Mindretallet fant dette ikke tilstrekkelig sannsynliggjort. Mindretallet var imidlertid enig med flertallet i at vilklårene for tilbakekall av autorisasjon som lege ville ha vært oppfylt dersom det hadde vært tilstrekkelig sannsynliggjort at klager hadde opptrådt alkoholpåvirket på jobb ved aktuelle anledninger. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet i tråd med flertallets syn.

02/00068

Tilbakekall av autorisasjon som hjelpepleier. Hpl § 57. Klager hadde erkjent at hun misbrakte narkotika i årene 1998 til 2001. Videre hadde hun erkjent at hun hadde begått flere ran/ransforsøk i mars 2000. Ut fra foreliggende opplysninger fant imidlertid nemnda det ikke tilstrekkelig sannsynliggjort at klagers erkjente rusmisbruk hadde gått utover yrkesutøvelsen. Nemnda mente imidlertid at flere ran/ransforsøk samt omfattende narkotikamisbruk måtte anses som adferd uforenlig med yrkesutøvelsen, uavhengig av om det hadde gått utover yrket eller ikke, jf. forarbeider til hpl. Nemnda mente at de erkjente straffbare forholdene i seg selv var tilstrekkelig for å kunne tilbakekalle klagers autorisasjon som hjelpepleier. Klager hadde imidlertid dokumentert rusfrihet via fremleggelse av rusmiddelanalyser i en periode på litt over et halvannet år. Nemnda mente at kontrollperioden var for kort til å kunne fastslå at klager nå var skikket som hjelpepleier. Hun kunne derfor ikke få tilbake sin autorisasjonen fra nemndas vedtaksdato. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

02/00069

Tilbakekall av autorisasjon som lege.
Hpl § 57. Etter nemndas vurdering hadde klager ved å innta store mengder alkohol (1,7 i promille) mens hun som eneste lege hadde legevakt i en stor kommune med lang avstand til neste legevakt, vist seg uegnet til å utøve legeyrket forsvarlig. At klager dertil behandlet en pasient mens hun var alkoholpåvirket var en skjerpene omstendighet. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall stadfestet.

Suspensjon

02/00060

Suspensjon av autorisasjon som sykepleier.
Hpl § 58. Under arbeide som nattevakt på barneavdeling på sykehus hadde klager foretatt omfattende søk på internett og flere ganger fått opp nettstedet som omhandlet barnepornografi og incest. Dette svekket den allmenne tillit til klager i betydelig grad. Selv om det ikke var dokumentert at klagers handlinger hadde gått ut over pasientene, var klagers adferd lite forenlig med yrkesutøvelse som sykepleier. Tidligere i sitt arbeide hadde klager gitt behandling som flere pasienter følte som overgrep. Denne mangel på dømmekraft sammen med de nye opplysninger om søk på internett var tilstrekkelig til å anse klager for å være til fare for sikkerheten i helsetjenesten. Helsetilsynets vedtak om suspensjon stadfestet.

Søknad om ny autorisasjon etter tap:

02/00009

Søknad om ny autorisasjon som sykepleier.
Hpl § 62, jf. § 57. Autorisasjonen var tilbakekalt pga tyverier av store mengder morfin på arbeidsplassen og misbruk av dette over tid. Klager hadde nå dokumentert rusfrihet over en periode på 12 måneder. Nemnda mente at dette var for kort til å kunne fastslå at klager nå ikke lenger misbrukte rusmidler. Når det gjaldt hvor lang tid man bør kreve at helsepersonellet fremlegger dokumentasjon på rusfrihet, fant nemnda i denne konkrete saken grunn til å vise til Helsetilsynets rundskriv IK-3/01, hvor det fremgår at man i de fleste tilfeller bør kreve uanmeldte rusmiddelanalyser av urin over en periode på minimum to år. Helsetilsynets avslag stadfestet.

02/00010

Klage over avslag på søknad om ny autorisasjon som fysioterapeut.
Hpl § 62. Autorisasjonen var tilbakekalt i 2000 pga sammenblanding av personlige og profesjonelle forhold, og misbruk av den maktposisjon han som behandler har hatt i forhold til pasientene. Hans handlinger innebar et alvorlig tillitsbrudd som tiden ikke i seg selv kan reparere. Klager har gått i terapi hver 2-3 uke i 6 mnd, etter det opplyste fortsatt til 12 mnd. Hensett til det alvorlige tillitsbrudd som lå til grunn for tilbakekallet fant nemnda at behandling over så kort tid, vanskelig kan ha endret klagers adferd og yrkesforståelse i tilstrekkelig grad til at tilliten til han kan sies å være gjenopprettet. Helsetilsynets vedtak om avslag stadfestet.

Tilbakekall av rekvireringsretten til legemidler i gruppe A og B:

01/00097

Tilbakekall av retten til å rekvirere legemidler i gruppe A og B.
Hpl § 63. Klager hadde over lengre tid misbrukt legemidler som han forskrev til seg selv. Nemnda fant forskrivningene uforsvarlige. Klager hadde gått til behandling for sitt misbruk men på bakgrunn av det lange misbruket og de mange tilbakefall fant ikke nemnda det forsvarlig å gi han tilbake forskrivningsretten nå. Helsetilsynets vedtak om tilbakekall av rekvireringsretten stadfestet.

Søknad om ny rett til å rekvirere legemidler i gruppe A og B etter tap:

02/00067

Søknad om ny rett til å rekvirere legemidler i gruppe A og B.
Hpl. § 65. Klagers rett til å rekvirere legemidler i gruppe A og B ble i 2000 tilbakekalt for alltid. Klager fremsatte nå søknad om å få tilbake rekvireringsretten. Etter nemndas vurdering var det seminar om legemiddelavhengighet klager hadde deltatt på, ikke av en slik art og et slikt omfang at det alene kunne godtgjøre at det ville være forvarlig å gi legen tilbake forskrivningsretten. Etter nemndas vurdering var det ikke tilstrekkelig dokumentert at klager har vist evne og vilje til å redusere rekvireringene av vanedannende legemidler til et forsvarlig nivå. Helsetilsynets vedtak om avslag stadfestet.

Advarsel:

01/00079

Advarsel for uforsvarlig legevirkosomhet.

Hpl § 56. Klager er spesialist i gynekologi. Han feiltolket ultralydsbilde av pasientens livmor med den følge at en cyste ikke ble oppdaget. En enkeltstående feilvurdering må som utgangspunkt være grov for å kvalifisere til advarsel. Unnlåtelsen av å kateterisere pasienten eller på annen måte forsikre seg om at urinblæren var tom (slik at den ikke kunne forveksles med en cyste) er etter nemndas vurdering faglig uforsvarlig, men som enkeltstående tilfelle, alene eller sammen med unnlåtelsen av å ta biopsi og celleprøve, ikke tilstrekkelig for en advarsel. Helsetilsynets vedtak ble omgjort. Dissens 6-1.

01/00129

Advarsel til tannlege.

Hpl § 56, jf. § 4. Nemnda fant at klagers behandling av 6 navngitte pasienter hadde vært uforsvarlig. Nemnda fant det også sannsynliggjort at klager hadde gitt mangelfull informasjon til pasienter og at hans journalføring hadde vært mangelfull. For øvrig kunne nemnda ikke se at det var tilstrekkelig sannsynliggjort at klager hadde overholdt plikten til å tegne ansvarsforsikring. Nemnda mente at ovennevnte - samlet sett - måtte anses tilstrekkelig for å kunne tildele klager en advarsel. Helsetilsynets vedtak stadfestet.

02/00045

Advarsel til lege.

Hpl § 56, jf. § 4 og forskrift om øyeblikkelig hjelp § 2. Nemnda fant det ikke tilstrekkelig sannsynliggjort at klagers diagnostisering av den aktuelle pasienten eller det behandlingstilbud hun var tilbudt var faglig uforsvarlig. Nemnda fant det heller ikke dokumentert at klagers praksis i forbindelse med henvendelser fra primærlege/legevaktlege var i strid med øyeblikkelig hjelp forskriften. Etter nemndas vurdering hadde klager imidlertid handlet kritikkverdig, da han ikke på et tidligere tidspunkt hadde sørget for at pasientens ønske om skifte av behandler ble etterkommet. Dette pliktbruddet ble av nemnda ikke ansett å være tilstrekkelig for å begrunne en advarsel i den aktuelle sak. Helsetilsynets vedtak ble omgjort.

02/00056

Advarsel til lege.

Hpl. § 56 jf. § 4 samt tidligere legelov §§ 25 og 43 og journalforskrift § 6. Flertallet fant det uforsvarlig at klager, som behandlingsansvarlig lege hva gjaldt sederende behandling, hadde fjernbehandlet pasienten fra utlandet via mobiltelefon. Det ble også fra flertallets side gitt kritikk for manglende instruering av det gjenværende personale før avreise, manglende delegering samt mangler ved journalføringen. Etter dette kom flertallet til at klagers behandling og oppfølging av pasienten ikke var i samsvar med kravene til forvarlig legevirkosomhet i hpl. § 4. Helsetilsynets vedtak stadfestet. Dissens 4-3.

02/00064

Advarsel til lege.

Legeloven § 25 om forsvarlig legevirkosomhet og legeloven § 27 om plikten til å yte øyeblikkelig hjelp. Nemndas flertall fant at klagers unnlåtelse av å rykke ut til pasient med brystmerter var kritikkverdig. Tatt i betraktning at brystmerter er et vanlig symptom i befolkningen og at det er usikkerhet omkring hvilke tilleggsopplysninger pasienten ga i telefonsamtale med legen fant flertallet at klagers unnlåtelse av å rykke ut til pasienten ikke var så alvorlig at den kvalifiserte til en advarsel. Mindretallet mente klager burde tildeles advarsel. Helsetilsynets advarsel ble omgjort. Dissens 5-1.

Avvisning

02/00095

Spørsmål om avvisning grunnet for sent fremsatt klage.

Fvl. § 33 andre ledd og 31. Fristoversittelsen var på omentrent 5 måneder. Nemnda fant det derfor klart at klagefristen på tre uker var oversitte. Etter nemndas vurdering forelå ikke opplysninger om særlige grunner som skulle tilsi at saken likevel burde vært tatt opp til realitetsbehandling. Helsetilsynets vedtak om avvisning stadfestet.

02/00011

Klage over vedtak om tilbakekall av autorisasjon som fysioterapeut.

Spørsmål om avvisning, vedtaket var fattet i 1994 men påklaget først i 1999. I motsetning til Helsetilsynet la nemnda til grunn at klagefristen ikke var oversittet, jf. fvl § 29 første ledd. Nemnda fant det ikke tilstrekkelig sannsynliggjort at klager mottok underretning om vedtaket før i 1999, under enhver omstendighet fant nemnda at den tvil som forelå på dette punkt måtte komme klager til gode i dette tilfelle. Nemnda kom derfor til at klagen ble å fremme. Klagen med sakens dokumenter ble dermed oversendt Helsetilsynet som rette instans for forberedende klagesaksbehandling.

Statens apotekklagenemnd

02/00032

Klage over avslag på søknad om omgjøring av apotek til filialapotek, jf apotekloven § 3-4. Den generelle mangel på kvalifisert personell sammen med utlysning av den konkrete stilling uten å få søkere, var etter nemndas vurdering tilstrekkelig til at kravet i § 3-4 bokstav a var oppfylt. Nemnda var delt i sitt syn på hvorvidt krav et i § 3-4 bokstav b var oppfylt. Flertallet la vekt på at saken gjaldt et allerede eksisterende apotek, de la til grunn at det var godt kundegrunnlag for apotek og at stedets befolkning har behov for et lokalapotek. Dette forhold, i tillegg til at mange måtte kjøre bil eller bruke offentlig transport for å komme til apotek i byen, tilsa at nedlegging av apoteket ville innebære en ulempe for stedets befolkning. I tillegg var vektlagt de uheldige konsekvenser nedleggelse for en periode ville få for de ansatte og brukerne samt at det kun var søkt filialstatus for en begrenset periode. Mindretallet fant ikke at det ville by på urimelig kostnad eller ulempe om befolkningen måtte oppsøke apotek i byen, ca 3 km reise, samt at denne søknad ikke representerte noe særlig tilfelle som skulle gi grunn til å fravike lovens hovedkrav. Legemiddelverkets vedtak omgjort slik at det ble gitt til tillatelse til filialdrift i ca et år. Dissens 4-3.

- b) apotektekniker
- c) audiograf
- d) bioingeniør
- e) ergoterapeut
- f) farmasøyt
- g) fotterapeut
- h) fysioterapeut
- i) helsesekretær
- j) hjelpepleier
- k) jordmor
- l) kiropraktor
- m) klinisk ernæringsfysiolog
- n) lege
- o) omsorgsarbeider
- p) optiker
- q) ortopediingeniør
- r) ortoptist
- s) perfusjonist
- t) psykolog
- u) radiograf
- v) sykepleier
- w) tannhelsesekretær
- x) tannlege
- y) tannpleier
- z) tanntekniker
- æ) vernepleier

Rett til autorisasjon etter søknad har den som:

- a) har bestått eksamen i vedkommende fag ved norsk universitet eller tilsvarende utdanning i utlandet, b) har gjennomført praktisk tjenestegående opplæring, c) er under 75 år og d) ikke er uegnet for yrket.

Rett til autorisasjon etter søknad har også den som:

- a) har utenlandsk eksamen som er godkjennes som lovlig

Statens helsepersonellnemnd

Postboks 8022 Dep. 0030 Oslo

Besøksadresse:

Grønlandsleiret 27

0190 Oslo

Telefon: 24 10 13 00

Telefaks: 24 10 13 01

E-post: postmottak@helsenemnda.no